

Værdien af Besætning og Inventar) i 1926 ca 18 000 Gaarde og Huse, se Bilag 2. Naturligvis maa dette Antal i Aarene efter 1926, navnlig i de sidste Aar, Kriseaarene, antages at være steget betydeligt. Men selvom vi her regner med en meget betydelig Margin, kan vi dog vistnok ret nøgternt anslaa de nødlidende Ejendomme til et Antal af ca 40 000, og herunder indbefatter jeg ikke blot de Landbrugere, hvis Pantehæftelse overstiger Ejendomsværdien, men ogsaa dem, der har en personlig Gæld udover denne Værdi. Statistikken i Bilag 2 viser imidlertid samtidig, at det langt overvejende Antal af de nødlidende Landejendomme er Husmandsbedrifter, og for disse smaa Bedrifter er selv en Gæld ud over Ejendomsværdien paa 2 à 3000 Kr mange Penge. For Gaardene maa man naturligvis regne med større Beløb. Men hvis man anslog Gælden udover Ejendomsværdien for hver af de nævnte 40 000 Ejendomme til gennemsnitlig c 5000 Kr, vilde den samlede Gældsbyrde, udover nævnte Grænse, altsaa udgøre c 200 Millioner; 20 pr c heraf, c 40 Millioner skulde altsaa dækkes af nævnte Promille Afgift. Men selvom man fulgte den mørkeste Beregning af dette Gældsbeløb og anslog det til 300 Millioner, vilde nævnte Promille Afgifts aarlige samlede Beløb, c $4\frac{1}{2}$ Million, kunne dække Forrentning og Amortisering selv af 20 pr c af dette større Beløb, altsaa 60 Millioner.

Gennem den ovenfor foreslaede Ordning naas der en enkel, for hele Landbruget fælles, og virkelig tilbunds-gaaende Sanering af dette Erhvervs Gældsforhold. Samtidig vil et andet Retsinstitut svinde tilsvarende ind, nemlig Tvangsauktionen, og det er ingen Skade til. Men Tvangsauktionen kan iøvrigt godt blive bestaaende *jævnside*s med den nye Ordning, ligesom ogsaa den almindelige Fallitordning, og den sædvanlige Tvangsakkordordning, der gælder for *alle Erhverv*, og som har været gældende her i Landet siden Tvangsakkordloven af 14 April 1905.

Dernæst kan der ved Siden af den ovenfor foreslaede sanerende Gældslov for Landbruget være Tale om *visse andre, ligeledes sunde Reforme*; navnlig vil jeg her fremhæve en *gennemgribende Reform af vor Arvelovgivning*, af Forordningen af 21 Maj 1845. Vi burde efter min Opfattelse her først og fremmest *afskaffe Tvangsarveretten*. Herved kan navnlig *for det praktiske Erhvervsliv* opnaas den væsentlige Fordel, at en Far kan give den dygtigste af sine Sønner, som bedst kan fortsætte Ledelsen af hans Forretning, saa *stærkt et Rygstød af Kapital* som vel muligt. Herved spares man ogsaa for de smaalige Bestemmelser med Myndighedernes Indblanding i voksne Forretningsfolks egne Sager, som vor Arveforordnings